

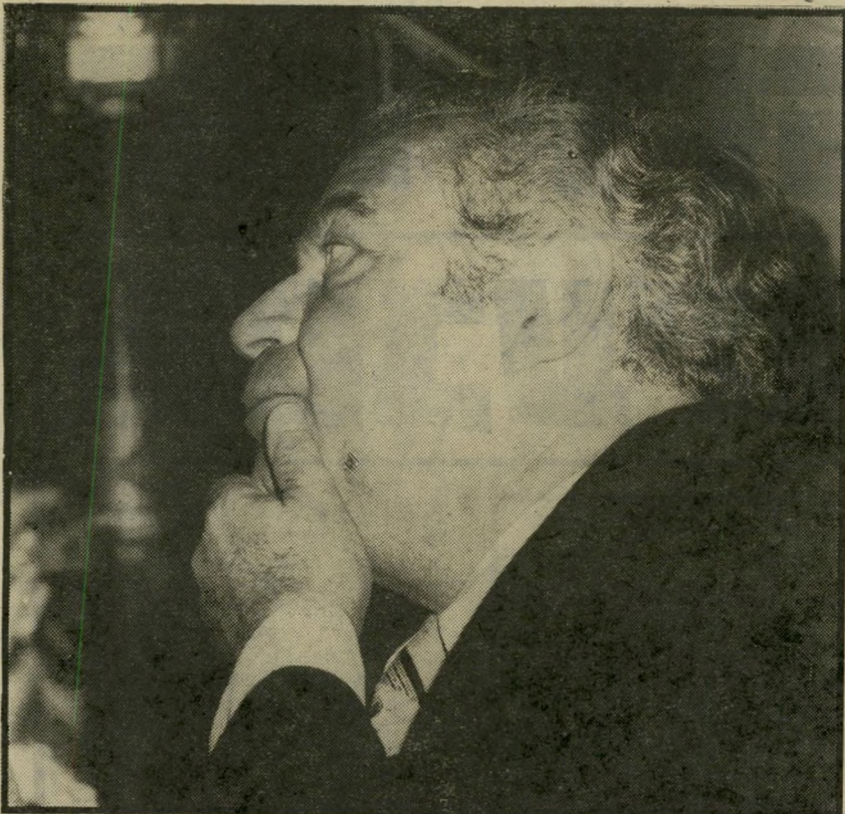
כאשר הגיש איש ד"ש לשעבר עתירה להחזרת

המיליונים של ד"ש - הסכים שמואל תמיר לתת

לו את המקום

השני ברשימה

שלו לכנסת

חיים גנר חכך ידיו בהנאה. יחד עם פרקליטתו, עורכת־הדין הבלונדית ה"נאה יונה מרקוביץ, הוא ישב ביום השישי האחרון בלישכתו של נשיא בית־המשפט המחוזי בתל־אביב, השופט בנימין כהן, שדן בתביעתו נגד קבוצת מנהיגי ד"ש לשעבר, מול השניים ניצב עורך־הדין שימצון דגן.

על־פי התבטאויותיו של השופט כהן בישיבה יכול היה גנר להבין, שהשופט מסכים עם דעתו, וכי קיים סיכוי שהוא יפסוק בסופו של דבר כפי שרצה. נראה כי אותה ההרגשה היתה גם לעורך־הדין דגן. כשהסתיים הדיון בלישכת השופט, ושני הצדדים התחייבו להגיש לשופט סיכור מים בכתב תוך עשרה ימים, הזמין דגן את גנר ואת פרקליטתו לשתות קפה במינזון בית־המשפט.

גנר לא היה חבר באף אחד ממוסדות ד"ש. מורה הטניס לשעבר, בן 63, עולה מברית־המועצות, נסחף בזמנו בגלל ההתלהבות הכללית, שאיפייך את

הסודות שמאחרי הקלעים

תדרונו

מזביעי ד"ש, עסקניה ומנהיגיה. היום נמ"צה גנר על מאוכזבי ד"ש המוכים.

בעוד שכל ידידי דין, חסידי השוטנים של שמואל תמיר והד"שולוגים למיניהם אינם יודעים להסביר מדוע פורקה התנועה הדמוקרטית במהירות־שיא, טען גנר בתביעות שהגיש לבית־המשפט, כי ידיו, ממי דה־יִשְׁלִיט, חיים סמט, מי שהיה עוזרו של שמואל תמיר, ועוד שני עסקנים מקורבים לתמיר, שמואל אייל ודויד ברין, "גרמו, בין במישרין ובין בעקיפין, לכך כי ישיבת המועצה (מועצת התנועה ה"דמוקרטית, שהחליטה על פירוק התנועה ב־3 במאָרס) התנהלה בניגוד לתקנון, וזאת כדי להגיע למטרת חלוקת הכספים בניגוד לחוק, וכדי להשתמש בכספי ה"תנועה לשם קידום מטרות אישיות ופוליטיות של מיספר חברי־מועצה בודדים."

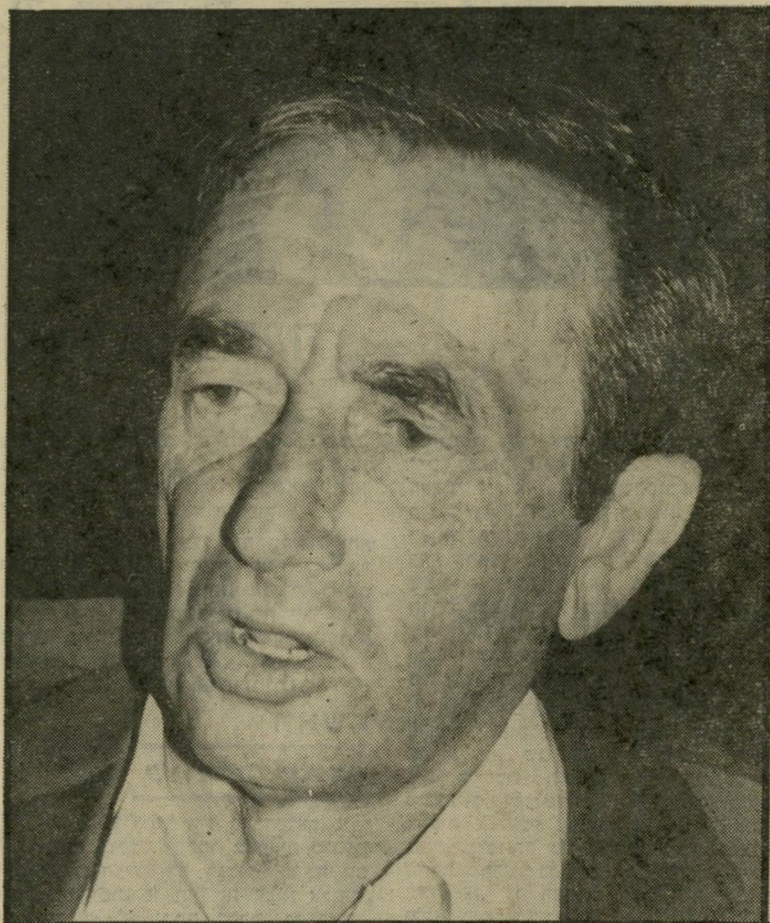
ידיו טעה

בהערכה

כתב גנר בתביעתו: "ידיו אחר ראי, בין במישרין ובין בעקיפין, לכל מעשיה ומחלליה של התנועה הדמוקרטית, המפורטים בתביעתו, כאשר הוא היה זה שיוס, ניסח וגיבש את הצעות־ההחלטה (על הפירוק ואופן חלוקת־הכספים) ויום את קבלתה בניגוד לתקנון, ומבלי ששאר חברי־המועצה יכלו לדעת מראש מה ש"מתבשל" בחזרי־חדרים."

הסכם פירוק התנועה הדמוקרטית קבע חלוקה משונה ביותר לכספים הרבים ש"נותרו בקופתה של תנועה זו. בעוד ש"הפרופסור ידיו טען בזמנו שבקופה נותרו רק כחמישה מיליון לירות, שמהם צריך עוד לשלם משכורות לעובדים ולסגור חרבות, הרי שכבר עתה ברור שאחרי תשלום כל החובות נותרו בקופה שיבעה מיליון לירות.

על־פי ההסכם הופרש סכום של מיליון לירות לשלושת השירים של הדמוקרטים, ייגאל ידיו, ה"ר ישראל כץ ושמואל

עותר גנר
מקום שני ללכב שמירה

בפועל, ויתר ההזמנות לא הגיעו לידיה. את ההזמנה הנוכחית לא כיבדה. כיוון שהיתה באמצע ועידת חברי־הנאמנים של אוניברסיטת בן־גוריון, הטרדות שהדבר הטיל עליה מבחינה מיקצועית השכיחו מליבה כליל את ההזמנה לבית־המשפט. השופט ביטל בעיקבות בקשה זו את צו ההפקדה, אך השאיר על כנו את צו ההבאה נגד אשת־השופט. שבועיים אחרי אירועים אלה הודיע השופט דן כהן כי עם תום הפגרה הנוכחית הוא מתפטר מתפקידו ולא ישוב לכהן כשופט. הדבר הפתיע את כל ידידיו, שכן השופט הצעיר והנמרץ ידוע לכל כלוחם אמין, שאינו נכנע.

לשון שלוחה

וחדה

כהן, שהוא היום בן 39, נתמנה לשופט מחוזי אחרי שהיה שנים אחדות עורך־דין תל־אביבי. את התמחות עשה אצל מי שהיה נשיא בית־המשפט־העליון, זוסמן התרשם מאוד מהמישפטן הצעיר והמוכשר, ועזר לו לקבל את המינוי כשופט.

מיד עם הגיעו לברית הנגב התעוררו קשיים מסויימים. כהן הוא מישפטן מוכשר ואדם אמין, אך יש האומרים כי הוא גם שחצן ובעל לשון שלוחה וחדה. ולשונו היא אשר סיבכה אותו בסיכוסים מיותרים לחמורים עם המימסד המישפטי. הוא עורר עליו את חמת פרקליטות המחוז, וקנה לו שונאים נוספים. והדבר גרם לו קשיים מיקצועיים חמורים. היו שניסו לפתור את הבעיה על־ידי העברתו למחוז שיפוט אחר, אך כהן התנגד בכל תוקף, ונשאר במקומו. בחודש האחרון, אחרי שהשופט שלמה אלקיים, שהיה נשיא בית־המשפט־המחוזי בבאר־שבע התפטר, ובמקומו התמנה המישפטן הצעיר המוכשר יעקב טירקל, חשבו הכל כי בזה נפתרה גם בעייתו של כהן, והוא יוכל להסתדר היטב עם הנשיא הצעיר והחדש, המבין אותו ומדבר בשפתו.

דווקא משום כך היתה זו הפתעה, כאשר למרות הכל הודיע השופט כהן על התפטרותו. הוא שקשרו זאת עם צורה־הבאה שהוצא נגד אשתו, וחשבו כי ראה בכך התנכלות נוספת לו על־ידי הפרקליטות. אך ידידיו של כהן מכחישים כל קשר בין התפטרותו לבין צורה־הבאה שהוצא נגד אשתו.

הנימוקים שנתן השופט כהן להתפטרותו אישיים. נראה כי לאנשים יוצאי־דופן, בעלי חוש־הומור ולשון ספונטאנית, קשה מאוד להיכלא בדל"ת האמות של משרת ציבור בדרגת שופט.

אזרחית

המכבדת חוק

יום הראשון השבוע נערך דיון נוסף במישפט, הדיון לו קיבלה ניצחון את צורה־הבאה. השופט שלו קבע את זמן המישפט לשעה 11.30 בבוקר, מתוך כוונה להקל על כהן, במידה ותחליט כן לבוא. שלו ידע שכהן מתגוררת בבאר־שבע, אולם הוא לא ציין בצורה־הבאה שהוציא את שעת־המישפט, וכהן היתה כבר בשעה 8.30 בבוקר בבית־המשפט, והיתה נאלצת להמתין עד השעה 11.30. כהן, מנהלת יחסיה־ציבור של אוניברסיטת באר־שבע, אשה צעירה ונאה, הופיעה לדיון בבית־המשפט כשהיא מטופחת להפליא, ולבשה שימלה הודית כחולה. בשיחה עם כתבת העולם הזה היא אמרה: "אני הוּמַנְתִּי כבר לעשרות תיקים שבהם גבתי עדויות, בחקופה שעבדתי במיטרה. הדבר מטריד אותי ומפריע לעבודתי בבאר־שבע. הופעתִי כבר, מאז פרשתי מהמיטרה, ביתר מ־10 תיקים, קשה להאשים אותי שאני לא אזרחית המכבדת חוק. הרי בדיוק ביגלל סיבה זו התגייסתי בזמני למיטרה."

"ההומנה, שעליה יצא קצפו של השופט, נפלה עלי בדיוק כשהתקיימה ועידת חברי־הנאמנים של אוניברסיטת בן־גוריון בנגב. היתה אז, יחד עם מאות אזרחים, בשדה־בוקר.

"פרשה זו ופרשת התפטרותו של בעלי זן שתי פרשות שונות, שאין ביניהן כל קשר, בעלי אינו יכול בוודאי להגיב נכשיו, כיוון שהוא עדיין עובד ציבור. מנוע מלמסור הצהרות לעיתונים."